

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **STROMBOLI s.r.o.**
sídlem Malá Štěpánská 2032/6, Praha
zastoupen Mgr. Petrem Vaňkem, advokátem
se sídlem Sokolská třída 21, Ostrava

proti
žalovanému: **Magistrát města Ostrava**
sídlem Prokešovo nám. 8, 729 30 Ostrava

za účasti:

- 1) **Silverline Ventures s. r. o.**
sídlem Ječná 550/1, Praha
- 2) **Statutární město Ostrava, městský obvod Moravská Ostrava a Přívoz**
sídlem náměstí Dr. E. Beneše 555/6, 729 29 Ostrava
- 3) **CETIN a.s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu města Ostrava ze dne 22. 6. 2022, č. j. SMO/372104/22/ÚPaSŘ/Lár, ve věci společného povolení záměru,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou z 24. 6. 2022 žalobce napadl rozhodnutí Magistrátu města Ostravy z 22. 6. 2022, č. j. SMO/372104/22/ÚPaSŘ/Lár (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz z 23. 3. 2022 (dále jen „stavební úřad“), kterým stavební úřad na žádost Silverline Ventures s. r. o. o vydání společného povolení z 6. 8. 2021 schválil záměr nazvaný „Stavební úprava, náprava objektu ul. 28. října 1753/20“ na pozemcích par. č. 282/2, 3589/2, a 283/2 b k.ú. Moravská Ostrava (dále jen stavební záměr“).
2. Žalobce vlastní pozemek parc. č. 282/5 v k. ú. Moravská Ostrava, který přímo doléhá k domu, v němž má proběhnout rekonstrukce (stavební záměr). Spornou otázkou je zajištění dostatečného počtu parkovacích míst.
3. Žalovaný podle žalobce postupoval formalisticky a vycházel ze skutkového stavu, který neodpovídá skutečnosti. Žalobce svůj pozemek využívá pro komerční parkování. Je proto velmi dobře obeznámen se zoufalou nouzí o parkovací místa v dané lokalitě. Nemovitost nebyla dlouhodobě využívána způsobem, který by odpovídal využití 28 míst, které pro daný způsob využití stanoví norma. Po rekonstrukci má být nemovitost užívána způsobem, se kterým norma spojuje 21 míst. Ačkoliv tak podle normy dojde k poklesu využívaného počtu parkovacích míst, faktický stav je zcela odlišný, protože dosud nebylo 28 míst využíváno. Podle žalobce není reálně možné 21 parkovacích míst v daném místě zajistit. Správní orgány pomíjí, že realizací stavebního záměru dojde k razantnímu navýšení potřeby parkovacích míst, a vychází formalisticky pouze z norem ČSN.
4. Podle žalobce je nepoužitelný rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 2215/2010-93 z 19. 1. 2012, který správní orgány na posuzovanou věci aplikovaly, když městský soud po skutkové stránce řešil jinou situaci. V tehdy posuzované věci měl objekt, u kterého došlo ke změně užívání, parkoviště, a došlo ke změně užívání z jídelny na prodejnu, tedy zůstalo využití komerční. V nyní posuzované věci dochází ke změně využití z administrativního na bytový dům. Rekonstruovaný objekt parkoviště nemá, v projektu není zahrnut a vychází se pouze z úvahy či fikce, že pokud by byl objekt řádně zkolaudován, pak parkoviště měl mít. Podle žalobce mělo být parkoviště v projektu jasně a řádně specifikováno a mělo být doloženo, že je buď ve vlastnictví majitele rekonstruovaného objektu, nebo že jej může využívat. Změna způsobu využívání objektu z objektu administrativního na bytový dům musí dle platných předpisů naplňovat podmínku zajištění parkovacích míst na svém pozemku nebo pronajatém pozemku v docházkové vzdálenosti. Ke splnění této podmínky nemůže dojít formální odkazem na ČSN normu, když normy ČSN ani nejsou závaznými právními předpisy.

Shodu s prvopisem potvrzuje

5. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že v posuzované věci dojde ke snížení potřeby parkovacích stání a je tedy irrelevantní zkoumat, zda jsou parkovací stání někde fakticky zajištěna, protože i kdyby nebyla, došlo by ke snížení míry protiprávního stavu, jak v obdobné věci dovodil Městský soud v Praze ve věci č. j. 10 A 2015/2010-9 z 19. 1. 2012. Rozsudek městského soudu je na posuzovanou věc přílehlavý. Stejně tak je irrelevantní, že při stávajícím způsobu využití stavby nebylo příslušných 28 parkovacích míst nikdy využíváno, a dojde tedy k faktickému navýšení potřeby parkovacích stání. Pro každou stavbu stanoví norma ČSN normovou potřebu, která je podle vyhl. č. 268/2009 Sb. závazná. Snížení počtu potřebných stání dojde ke snížení vlivu stavby na okolí. Žalobce svá tvrzení o nevyužívání 28 parkovacích stáních ničím nedoložil a jeho úvaha je pouze předsudková.
6. Osoby zúčastněné na řízení se ve věci nijak nevyjádřily.
7. Krajský soud nejprve zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.
8. Ze správního spisu vyplývá následující.
9. Silverline Venture s. r. o. požádala dne 6. 8. 2021 o vydání společného povolení pro posuzovaný stavební záměr. Jeho předmětem jsou dispoziční změny, nástavba vikýře v podkroví a změna účelu užívání administrativních prostor a ubytovacích zařízení na bydlení v bytových jednotkách, včetně přeměny půdních prostor na bytové jednotky. Již v řízení o povolení stavebního záměru žalobce vznesl námitku rapidního navýšení potřeby osob, které budou stavbu užívat a bydlet v ní, na nové parkovací stání. Stavba nemá zajištěnou dostatečnou kapacitu parkovacích míst, což logicky povede k umísťování vozidel do míst, kde je to zakázáno, nebo kde je to nevhodné. Lokalita se stane hůře průjezdnou či neprůjezdnou, a to ani pro vozidla popelářská či vozidla záchranného systému.
10. Dne 23. 3. 2022 stavební úřad podle §94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., („stavební zákon“) a podle § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb. schválil předmětný stavební záměr.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm zopakoval své námitky ohledně nezajištěného parkovacího stání. Stavebním úřadem aplikovaný rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 215/2010-39 považoval za nepřipadný. Poukázal na faktický stav a rozhodnutí považoval za formalistické.
12. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. S poukazem na Souhrnnou technickou zprávu bod B.4. Dopravní řešení uvedl, že potřeba parkovacích a odstavných stání podle normy ČSN bude po změně užívání stavby snížena na 21 z dosavadních 28 stání, tzn. že nebude potřeba řešit další nová stání. Předmětný rozsudek městského soudu považoval žalovaný za případný, odkázal na něj a uvedl, že s ohledem na jeho závěry je irrelevantní, zda byla dosavadní parkovací stání využívána či nikoliv. Důsledkem změny užívání je vždy snížení i případné protiprávnosti, což je důsledek žádoucí.

13. Krajský soud v první řadě zdůrazňuje, že z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. vyplývá základní podmínka aktivní legitimace, kterou je porušení práv žalobce, buď přímo, nebo v důsledku porušení jeho práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu. Žalobce tak může v soudním řízení účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, resp. ve své právní sféře, jak jej chápe judikatura správních soudů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42). Pro založení aktivní procesní legitimace je žalobce povinen logicky důsledně a myslitelně tvrdit možnost dotčení vlastní právní sféry napadeným rozhodnutím tvrdit. Úspěch žaloby pak závisí na tom, zda žalobce má věcnou legitimaci, tedy zda jeho tvrzení o dotčení vlastní právní sféry napadeným rozhodnutím jsou pravdivá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 As 9/2007-197, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009 č. j. 1 Ao 1/2009-120). Žalobce v žalobě neuvedl, čím byl tvrzenou nezákonností napadeného rozhodnutí spočívající v porušení povinnosti zajistit parkovací stání dotčen ve svých právech nebo ve své právní sféře, a to ani implicitně. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60). Soud s ohledem na zásadu, že v případě pochybností je aktivní procesní legitimace dána (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 8 As 47/2005-86) připustil žalobu do věcného přezkumu, žalobce však ani v průběhu řízení žádnou argumentaci k dotčení svých práv nebo právní sféry nerozvinul, a to ani u jednání. Za situace, kdy zde chybí tvrzení o myslitelném dotčení žalobcovy právní sféry, žaloba již proto není důvodná.
14. Krajský soud nadto souhlasí s žalovaným v jeho závěrech v napadeném rozhodnutí ohledně zajištění parkovacích a odstavných stáních.
15. Jak uvedl Městský soud v rozsudku č. j. 10 A 215/2010-39 z 19. 1. 2012, *dochází-li stavebními úpravami ke snížení počtu potřebných parkovacích stání, není třeba zkoumat, zda tento nižší počet bude zajištěn. I v případě, pokud by tato parkovací stání vůbec nebyla zajištěna, došlo by tím k tomu, že míra protiprávnosti současného stavu (tj. nezajištěná doprava v klidu) se sníží, což je nepochybně důsledek žádoucí.*
16. Ve věci posuzované Městským soudem byla situace shodná s nyní řešenou věcí v tom, že v důsledku změny užívání stavby došlo ke snížení normovaného počtu parkovacích stání. Nyní posuzovaná věc a věc řešená městským soudem se sice liší, když ve věci posuzované městským soudem zůstal způsob užívání stavby komerční a že parkoviště bylo na ploše města, jde však o detaily, které na případnost aplikace závěrů městského soudu na nyní posuzovanou věc nemají vliv, protože sporná otázka je v obou případech stejná. Tou je, zda může stavební úřad povolit změnu užívání stavby, aniž by se zabýval faktickým zajištěním normovaného počtu parkovacích a odstavných stáních v případě, kdy dochází k jejich snížení, a současně, normovaný počet stání spojený s dosavadním účelem užívání nebyl splněn. Městský soud na tuto otázku odpovídá jasně, že ano, s důvodem, že tím dojde ke

snížení protiprávního stavu, což je žádoucí. Žalovaný a stavební úřad proto správně závěry tohoto rozsudku aplikovali na posuzovanou věc.

17. Ani krajský soud nemá důvod se od závěrů městského soud odchýlit.
18. Jak vyplývá z § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, *odstavná a parkovací stání se řeší jako součást stavby, nebo jako provozně neoddělitelná část stavby, anebo na pozemku stavby, v souladu s normovými hodnotami, pokud tomu nebrání omezení vyplývající ze stanovených ochranných opatření.* Podle § 2 odst. 1 této vyhlášky se její ustanovení *uplatní též u (...) změn v užívání staveb (...), pokud to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nevylučují.*
19. Správní orgány se proto správně zabývaly zjištěním, zda stavebník vyřešil odstavná a parkovací stání v normovaném počtu, na které vyhláška přímo odkazuje. Stavebník tak učinil a žalovaný z jeho řešení vycházel. Jak krajský soud ověřil v Dokumentaci pro stavební povolení, založené ve spise, oddíl B.4. Dopravní řešení, stavebník vypočetl potřebný počet parkovacích a odstavných stání na 21 míst. Proti tomuto závěru žalobce ničeho nenamítal. Stavebník poukázal na to, že dojde ke snížení potřebného počtu ze stávající 28 míst. Poukázal rovněž na to, že budova stojí v lokalitě městského centra s výbornou dostupností MHD. V suterénu stavby budou tři stání a šikmé a podélná stání se nachází na ulici Brandlova. V docházkové vzdálenosti do 200 metrů jsou k dispozici pronajimatelná parkovací stání.
20. Krajský soud, jak již bylo uvedeno výše, souhlasí s tím, že v případě snížení normovaného počtu stání není třeba se zabývat faktickým počtem zajištěných stání. Současně souhlasí s žalovaným v tom, že vyhláška vyžaduje dodržení normového počtu stání pouze za předpokladu, že je to územně technicky a stavebně technicky možné. Stavebník v dokumentaci poukázal na specifickou lokalitu centra města, kterou žalobce rovněž nespороval. Pokud tedy stavebník vycházel z existence parkovacích stání v blízkosti budovy a poukázal rovněž na dostupnost lokality pomocí MHD, na zajištění parkovacích stání ani není nutné přímo trvat.
21. Vzhledem k tomu, že ani námitky, které žalobce proti napadenému rozhodnutí uplatnil, nejsou důvodné, krajský soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou.
22. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).
23. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti, které jim uložil soud, nevznikly, soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osobám zúčastněným na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava dne 26. března 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu